

Yttringer af den ærede fraværende Justitsminister havde nær gjort mig betænkelig ved at stemme for noget af de to gjorte Forslag, nemlig den Opfattelse og de Yttringer af ham, som gjorde, at vi her maae savne hans Nærværelse, idet han betragtede denne Sag som et for Thinget reent indre Anliggende. Hvis denne Anskuelse var rigtig, og den foreliggende Sag var et reent indre Anliggende, og hvis Justitsministeren egentlig kun troede at gjøre os en Behagelighed ved at sætte Vedkommende under Tiltale, men der, dersom vi ønskede det, heller ikke var Noget til Hinder for at lade den falde, forekommer det mig ikke, at der fra vor Side var Anledning til specielt at yttre noget Omst. om denne Tiltale. Naar Sagen saaledes virkelig var et reent indre Anliggende, var der efter min Mening ikke Anledning for os til at give vort Samtykke. Men denne Sag er ikke noget reent indre Anliggende, tværtimod; Thingets reent indre Anliggender indskrænke sig til selve Salen, til selve Rigsdagen, og Betydningen af Thingets Beslutninger i reent indre Anliggender kommer ikke udenfor Salens Omraade. Om vi holde Møde, til Kl. 12 eller til Kl. 1, om vi til en Tid holde dem for aabne eller for lukkede Døre, om vi nedsætte Udvalg og af hvormange Medlemmer, alt dette er indre Anliggender; men et Spørgsmaal om, at en Mand skal sættes under Tiltale for en Handling, foretagen udenfor Thinget, er paa ingen Maade noget indre Anliggende, da Thingets Beslutning kommer til at udøve en Indflydelse udenfor selve Thingets Grændser. — Jeg skal hertil endnu kun sige, at jeg i det Hele maa tiltræde deres Anskuelse, som have yttrret Omst. om, at der fremtidig ved saadanne Sager bruges en noget anden Fremgangsmaade. Vi have jo andre Sager, hvor der begjæres Thingets Samtykke; vi have saaledes her havt til Behandling et Forslag om Thingets Samtykke til at udsætte vore Møder. Det er steet paa den Maade, at vedkommende Minister indbragte et formeligt Forslag til Thinget, som saa blev sat under Forhandling og Afstemning og vedtaget eller forkastet. Vi have saaledes i disse Dage seet, hvorledes paa en formel Maade saadanne Sager behandles.

Hvorfor skal man da, naar Thingets Samtykke begjæres i en Sag, og man for een Art Sager har en Fremgangsmaade, der efter min Mening er rigtig, ikke bruge den samme Fremgangsmaade i alle lignende Arter af Sager? Jeg mener, at det er en Selvfølge, at hvor Regjeringen fremtidig begjærer vort Samtykke, maae vi forlange et udtrykkeligt Forslag; jeg idetmindste vil ikke fremtidig give mit Samtykke til Noget, der begjæres paa den Maade, som her har været Tilfældet. Det maa altsaa staa klart for os, at vi maae forlange en bestemt Form. Man har i den Henseende paaberaabt sig en anden Sag, nemlig da et æret Medlem af Thinget begjærede Tilladelse til at tiltale et andet æret Medlem for Domstolene; men deraf kunne vi slet ikke slutte Noget, fordi hiint Medlem dengang ikke var Medlem af Thinget og altsaa ingen Ret havde til at indbringe Forslag i denne Forsamling. Det vilde have været ganske besynderligt og vistnok i høi Grad støbende, om en privat Mand kom og indbragte et Forslag her. Dette Præcedens passer altsaa ikke her. Idet jeg saaledes skal stemme for Indstillingspunktet under Nr. 1, gjør jeg det i den Mening, at der ikke ved dets Vedtagelse udtales nogen Dabel, men et Omst. af Thinget om, hvorledes der for Fremtiden skal gaaes frem. Da jeg nu anseer denne Sag for paa ingen Maade at være noget reent indre, men tværtimod maaskee snarere et ydre Anliggende, kan jeg ikke tilbageholde som min Opfattelse, at det havde været det Rigtige, om Justitsministeren ikke havde været borte her fra Salen, navnlig naar han dog har taget til Gjenmæle imod nogle af de her faldne Yttringer.

Rettelser.

- Sp. 955, Lin. 12 f. n.: „Smøllens Ordene: „disse“ og „liggen“ indskræbdes: „ved et for Communens Regning leier Bud“
— 992, Lin. 20 f. o.: „Dreis Sogn“ læs: „Svendborg Kjøbstad“.